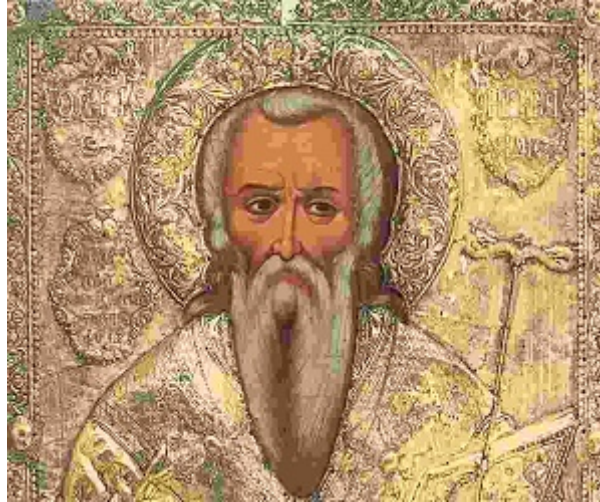

Ο Γέρ. Λάζαρος και η σημερινή μορφή της Μονής Αγ. Ηρακλειδίου

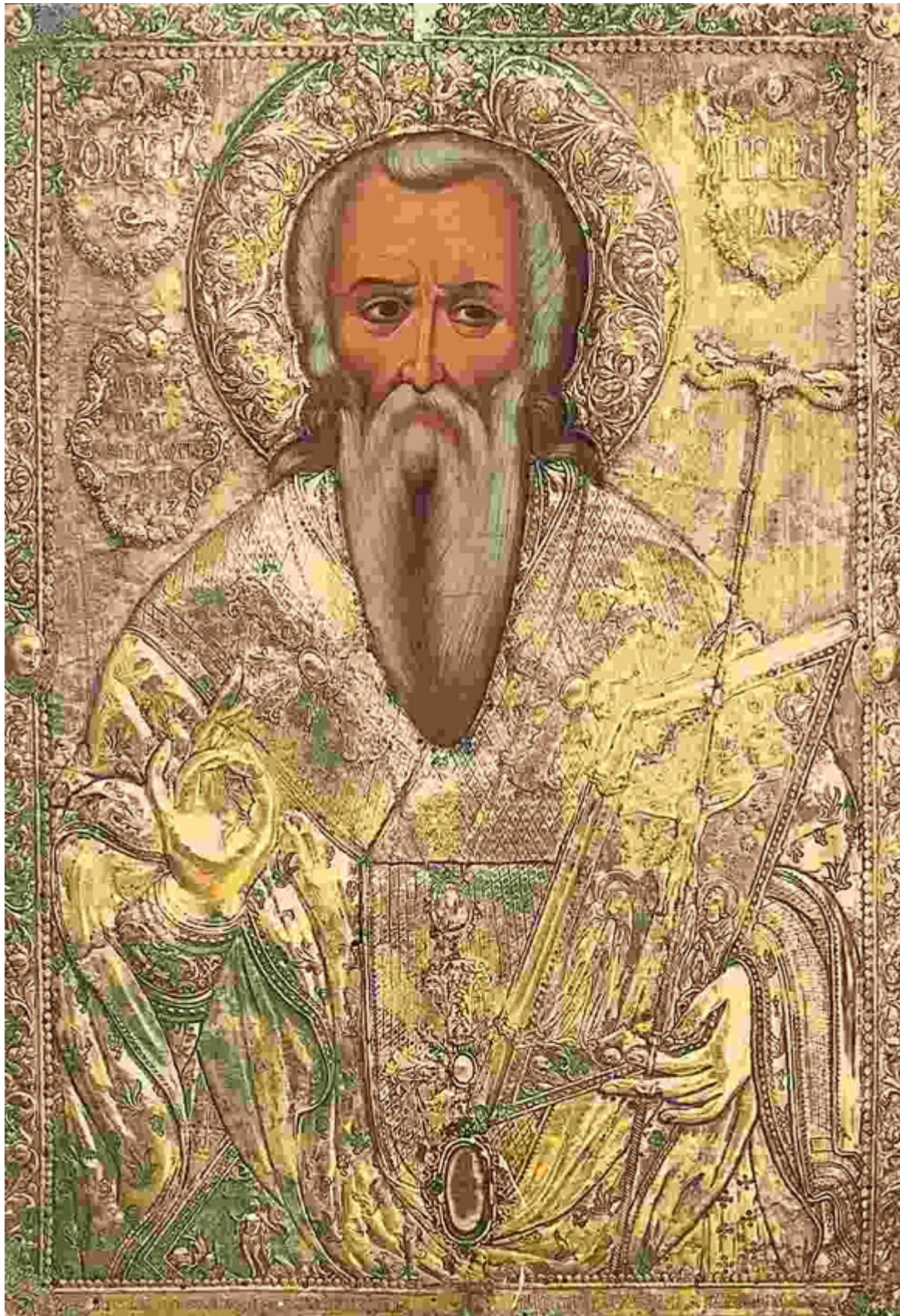
/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1H02j9m>]

Ο Γέροντας π. Λάζαρος ο Σταυροβουνιώτης

Στο φόρτο της θέσης που επωμίστηκε ως Ηγουμένη της Μονής, κύριος συμπαραστάτης και κτίτορας, υπήρξε ο πατήρ Λάζαρος, μια από τις αγιασμένες μορφές που γέννησε και έθρεψε η μονή του Σταυροβουνίου. Από όσους τον γνώριζαν χαρακτηριζόταν ως ασκητής, νηστευτής και πολύ αυστηρός ως πνευματικός· στην πραγματικότητα, όμως, έκρυβε μέσα του μια πολύ λεπτή και ευαίσθητη ψυχή. Ήταν στ' αλήθεια αυστηρός, όσον αφορά, όμως, μόνο στον εαυτό του- αυτό που διέκρινε την προσωπικότητά του ήταν η πολλή του ακρίβεια, τόσο στους κανόνες της Εκκλησίας γενικά, όσο και στην τάξη της μοναχικής πολιτείας.

Ως Γέροντας, και άρα ως Πατέρας της Μονής φρόντιζε, ώστε με νουθεσίες και κατάλληλα επιτίμια να «μορφώσει» στις αδελφές το Χριστό και να. κρατήσει την τήρηση της συνείδησης και το όλο πρόγραμμα, όπως οι Πατέρες παρέδωσαν, γι΄

αυτό και δεν παρέλειπε να τονίζει συνεχώς όλα όσα έπρεπε να προσέξουν οι μοναχές και να αγωνιστούν να κατορθώσουν. Απαντούσε χαρακτηριστικά όταν του έλεγαν πως τον αγαπούσαν σαν πνευματικό τους πατέρα: «εάν αγαπάτε με· τας εντολάς μου τηρήσητε». Αξιοπρόσεκτο ακόμη είναι και το εξής: παρ'όλο πού στα τελευταία του χρόνια (συγκεκριμένα τον τελευταίο ενάμιση χρόνο) ταλαιπωρήθηκε από την ασθένεια του καρκίνου του στομάχου και ήταν στο κρεβάτι, κατά τη νηστεία του Πάσχα ζήτησε να δει τις αδελφές και να τις εξομολογήσει, ενώ οι πόνοι του ήταν αφόρητοι. Δεν ήθελε να τις αφήσει χωρίς το μυστήριο αυτό, μήπως και δυσκολέψει κάποια ψυχή που είχε ανάγκη και έτσι καθώς ήταν ξαπλωμένος, εξομολόγησε τις αδελφές μια-μια και έπειτα τις μάζεψε και τους διάβασε τη συγχωρητική ευχή.

Στη Γερόντισσα δε, έδειχνε πολλή αγάπη, πολύ σεβασμό και εκτίμηση. Όσες φορές την έβλεπε να ερχόταν από μακριά, σηκωνόταν από το κάθισμα του και της μιλούσε με κάθε προσοχή, κι όταν, όπως χαρακτηριστικά μας διηγήθηκαν οι μεγαλύτερες αδελφές, ήταν στα τελευταία του στο νοσοκομείο, ανασηκώθηκε από το κρεβάτι και ασπάστηκε και τα δύο της χέρια.

Η όλη προσωπικότητα της Γερόντισσας Χαριθέας σφραγίστηκε από την τελευταία δοκιμασία της ζωής της, την ανίατη ασθένεια του καρκίνου των πνευμόνων την οποία και δέχτηκε με υπομονή, ευχαριστώντας το νυμφίο της Χριστό και λέγοντας συχνά τα λόγια του νηπτικού των πατέρων Αββά Ισαάκ «έσται τινι φαιδρώ τω προσώπω ηνίκα ανθρώπω συντυγχάνης».

Ο καλός και πλούσιος εν ελέει Θεός, αξίωσε τη Γερόντισσα να δει το μοναστήρι της να προοδεύει και κτιριακά, αλλά και σε ανθρώπινο δυναμικό. Με την πίστη που είχε στην πρόνοια τού Θεού, επίρριψε το μοναστήρι της και τα παιδιά της στα πόδια του Πανάγαθου, ικετεύοντάς Τον να μη τις αφήσει, μια που η ίδια προαισθανόταν ήδη το τέλος της επίγειας ζωής της.

Φυσικά, τα χρόνια που πέρασαν, έμπρακτη και ολοπρόθυμη ήταν η συμπαράσταση του μακαριστού Αρχιεπισκόπου κυρού Χρυσοστόμου Α', ο οποίος, όπως και σε όλη τη ζωή της Μονής συνέβαινε από τους εκάστοτε Αρχιερείς, καθώς βλέπουμε από την ιστορία της, συνέχισε το έργο των προγενεστέρων του. Ως άξιος ποιμενάρχης, πάντοτε με πολλή πατρική αγάπη ανταποκρίθηκε και στα υλικά, αλλά και στα πνευματικά προβλήματα πού παρουσιάστηκαν στην όλη πορεία της αδελφότητας.

Το 1992 μετά από επίσκεψη του στο Άγιον Όρος, προσκάλεσε το Γέροντα Αθανάσιο να έρθει στην Κύπρο. Πράγματι, μετά από την πρόσκληση αυτή, ο Γέροντας ήλθε στη γενέτειρά του, υπακούοντας στην εντολή και το θέλημα του Θεού. Τη χρονιά αυτή ιδρύθηκε απο το Γέροντα μοναχική αδελφότητα στην Μονή των Ιερέων στην

Πάφο και τότε έγινε η γνωριμία τους με τη Γερόντισσα Χαριθέα. Λίγο αργότερα ο Γέροντας Αθανάσιος, ανέλαβε την πνευματική καθοδήγηση των αδελφών την οποία και επωμίστηκε με πολλή προθυμία κατόπιν εγκρίσεως του Μακαριωτάτου. Η εξέλιξη αυτή ανέπαυσε πλήρως τη Γερόντισσα Χαριθέα η οποία διέκρινε με την καθαρότητα της καρδιάς της, τη χάρη του Θεού στην ψυχή του Γέροντα Αθανασίου, καθώς και τη σύνεση, την πραότητα και την πολλή του αγάπη Το Άγιον Όρος, το περιβόλι της Πανάγιας, απ' όπου ξεκίνησε ο Γέροντας, πάντοτε είχε αναδείξει πνευματοφόρους Πατέρες οι οποίοι λάμπουν σήμερα με την αγιότητα τους ως νοητοί φωστήρες στο στερέωμα της Εκκλησίας μας, καθοδηγώντας τις νεώτερες από αυτούς γενιές. Στις μέρες μας, ένα τέτοιος φωστήρας, ο μακάριος Γέροντας, Ιωσήφ ο Ησυχαστής (†1959) ο οποίος κοπίασε με έργο και λόγο, ακολούθησε επ' ακριβώς την ιερότατη αγιοπατερική παράδοση και άφησε στους μαθητές του όλη την εμπειρία των αγώνων του.

Έχοντας αυτή την εμπειρία του, τη βεβιωμένη από αυτόν αλήθεια του Ευαγγελίου, ως τον πιο βέβαιο και πραγματικό, βαρύτιμο πλούτο, μπορούν οι νεώτεροι να καυχώνται ως κληρονόμοι της πατρικής αυτής διαθήκης και να ευελπιστούν, όχι μόνο στην κατάκτηση των θείων επαγγελιών, δι' ευχών του, αλλά και να απολαμβάνουν σήμερα τις πατρικές του ευλογίες στα μοναστήρια που ιδρύθηκαν και στερεώθηκαν στη ρίζα αυτή. Έκγονο της οσιωτάτης αυτής μορφής και τέκνο του σεβαστού και ήδη μακαριστού Γέροντα Ιωσήφ του Βατοπαιδινού, είναι ο Γέροντας Αθανάσιος, Μητροπολίτης Λεμεσού.

Η Μονή σήμερα

Σήμερα το έργο που ήδη είχε αρχίσει η Γερόντισσα Χαριθέα για την επέκταση της Μονής και του εξωραϊσμού του όλου χώρου της συνεχίζεται από τη Γερόντισσα Πρόδρομη η όποια ανέλαβε μετά την κοίμηση της Γερόντισσας Χαριθέας, το βάρος και την ευθύνη της Ηγουμενίας, χωρίς να παραμερίζεται, η έστω να ελαττώνεται η πνευματική ζωή της προσευχής, της ψαλμωδίας και ησυχίας στη Μονή. Οι 45 μοναχές την καθιστούν ως το πολυπληθέστερο μοναστήρι της Κύπρου. Τα τελευταία χρόνια άρχισαν να εκτελούνται νέα διακονήματα: η διακονία του ψηφιδωτού, της εκμάθησης της αγιογραφίας και η τέχνη της χρυσοκεντητικής με σύγχρονα μηχανήματα. Η Θεία Λειτουργία, οι παρακλήσεις, οι αγρυπνίες που τελούνται στη Μονή του Αγίου Ηρακλειδίου, μεταστρέφουν τις σωματικές πράξεις του κόπου της ημέρας στο γλυκασμό του δοσίματος της ψυχής στο Θεό. «Συνουσία και ένωσις ανθρώπου και Θεού, δακρύων μήτηρ και πάλιν θυγάτηρ, πειρασμών γέφυρα αγγέλων έργων, ασωμάτων πάντων τροφή», τα απλά ψελλίσματα των αδελφών καθιστούν τη Μονή του Αγίου Ηρακλειδίου ένα τόπο χαριτωμένο, φωτιστικό, άγιο.